

SEMANARI POPULAR, HUMORÍSTIC Y LITERARI

DONARÀ UNA LLISSÓ CADA DISSAPTE

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de Fontanella, núm. 5, entressol, 1.ª; Barcelona.

Número solt 5 céntims. -- Atrassats 10 céntims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona: semestre, 2 ps. un any, 3 ps.—Fora: semestre, 2'50 ps. un any, 4 ps

LAS ELECCIONES

A mida que un va entrant en anys, sembla mentida y es una veritat, que la pensa 's va enfosquint, puig casi sempre las cosas ens surten al revés de lo que presumim.

Tal ha succehit ab lo que indicavam en l' anterior número. Vaticinarem, avans de efectuarse, de farsa las eleccions del diumenge y ens ha resultat una veritat de tomo y lomo, una proba palpable de sinceritat, un exemple que 'ns tapa la boca, especialment á mí que 'm vaig mostrar incrédul tractantse de donya Legalitat, amiga sospetxosa dels piadosos y benemèrits regeneradors que han caigut, com una..... plaga sobre nostra pàtria.

Cansats de la putineria que sempre havia sigut reconeguda per los restauradors com á cosa lícita, ó mes ben dit, necessaria, no voliam creure en las promesas del general Cristiano y sa muller la Paca de la Sivella, porque estavam persuadits de que per aquesta nova farda havia de ser considerada com á molts lícita, com á més necessaria, la farsa, la putineria electoral.

Ja ho digué antes quí, veyent mes clar que nosaltres en aquest intrincat bullit de passions polítiques que 'ns rodeijan y reconeixent los medis senzills y practichs que 'l govern té per lograr majoria, sobre tot en un país com el nostre que idolatrem sempre als que manan porque son els que reparteixen destins, canongias, alts empleos y demés garrofas; be ho deya, repetesch, un ilustre personatge, coneixedor com ningú de la política parda de nadar y guardar la roba: "No tenemos por otra parte (¡¡.....!!) motivos de desconfiar de la sinceridad de los buenos propósitos del actual gobierno que cuenta con Ministros (llepa,

Manel de las bledas) de cuya rectitud de intención nadie puede con justicia dudar."

En aquells punts y admiratius intercalats mes amunt hi ha 'l pot de la confitura; en son lloch hi havia un "por ahora," especie de carbassas que sostenirse á flot, una especie de mordassa per tapar las indiscrecions d' algun atrevit. Havem suprimit aquell famós "por ahora," porque hi está de més, ja que 'l resultat de las eleccions ha superat 'ls desitjos de qui ab justicia no podem duptar de sas bonas intencions.

Gracias mil, á qui ab tanta previsió y ab tan acert ens ha parlat de eleccions com á medi, ó millor, com á remey (per curar ulls de poll y escurar butxacas) de anar de dret á la regeneració.

Lo primer pas está dat. y resultan en veritat un pas de gegant, las eleccions celebradas lo diumenge passat.

¡Alegremnos, compatricis! Aquí no hi hagut ni tupinadas, ni coaccions, ni morts que votan (y no sopan) ni electors qu' han votat deu vegadas, ni cap atropello, ni tiros, ni ferits, ni morts (la sort que 'ls Srs. Bisbes que han apoyat als candidats adictes, se recordarán de las víctimas en sas oracions) sino que tot s' ha fet com la lley mana..... y 'ls ministres disposan.

Endevant sempre, nous regeneradors de la pàtria d' en Nyoca, arrapemnos á las faldillas de donya Sinceritat; avuy contem ab una vintena de homes de pró; demá serem cinquanta si menudejan la gent de jerarquia que 'ns alenti á seguir lo camí de la regeneració, y de las bessas.

Si Deu ens conserva el Ministeri de que per gracia inmerescuda gosém, be arribarém á un puesto ó altre; sobretot de la seva sinceritat no 'n podem duptar pas.

Reconeixém que antes de las eleccions faltarem en no volguer fiar dels bons propósitos dels que governan; pero avuy, arrepentits de cor (y de melsa) en vista dels atropellos, de las tupinadas, dels tiros y de la sanch derramada en las últimas eleccions, felicitém al govern regeneratiu per exel·lencia per lo grandió exit alcansat, y Deu vulga que aixís com are gosarém de una felicitat tremenda aquí á la terra, poguem gosar en l' altra vida de la pau y benaventuransa de que 'ns farem acreedors.

LO MESTRE VELL.

DESFILE D'ESTÚPITS

Ab motiu de l' aixecada de camisa que *El Diluvio* ha clavat al pueblo bárbaro ab motiu d'un fet del que sembla mentida que ningú se'n hagi ocupat, puig no consisteix més que en una pobra malalta que desitja rebre 'ls Sagraments, y una filla ho vol de totes maneres y un' altra s'emperra en que á casa seva no hi vol veure cap sotana, se celebrá diumenge passat el meeting núm. 2 (istil *Diluvio*) en el que l'Odón de Buen, en Salas Antón y algunas muqueres pronunciaren discursos, soltant, com l'altre dia, una serie de xabacanadas com ningú es capás.

El Diluvio obrí días passats una suscripció á favor de la víctima del clericalismo, aquella jamona que engegá á fregar al capellá que acudí ahont se 'l demanava pera confessar á una pobra dona moribunda, y que insultá á la autoritat que acudia á defensar la voluntat de una dona á dos passos de la mort.

La llista d'aquesta suscripció es un verdader desfile d'estúpits é ignorants, més á propòsit per tirar un carro que no per anar vestits de persona.

Jutjin per lo transcrit.

".....Los enemichs del ánima son tres: llana al clatell, bobos y ensotanats; Antonia R., 0'50 (No 'ls sembla que aquesta Antonia, per las trassas es... una gran dona?)—Un barber que desitja tallar molta llana, 0'25 (Aquest podia haver anat al meeting anticlerical, y allí no li hauria faltat feyna).—Un que no 's casa hasta que 'ls ensotanats ho fassin, 0'50 (Aquest no deu trovar dona que 'l vulgui).—Un mocós, 0'10 (Aquest diu la veritat).—Un que no va á missa, 1 (Deu ser algun gos).—Uno que de cada cura haria dos, 0 25 (A aquest li convé un ronsal com el pa que 's menja).—Un llimpia-botas tonto, 0'50 (Aquest s'ho coneix al menos).—Maldito el día que profesó el primer cura, A. A., 0'25 (Quina llástima que no digui el nom, aixís coneixeriam de quina bestia 's tracta)—Un que vol veure als ensotanats assassinats, J. J., 0'50 (Aquest sí que mereix una camisa de forsa).—Un que no paga llogué ni 'n pagarà porque la casa es d'un capellá, 0'25 (D'aixó se'n diu ser honrat y.... lladre á la vegada).—Un que gracias al *Diluvio* ja no beu á

gallet, 1 (Donchs, ningú ho diria).—¿De qué te acusas? Señor, de que compré *El Noticiero* y leí dos veces *La Publicidad*. ¡Desdichado!, 1 (Quina llástima que tots los catòlics no sentin los teus escrúpuls).—Un grupo de pelayres que esperan l' hora d' adobar certas pells rancias, 0'25 (Si aquestas pells han de ser de matxo, que passin per la redacció de *El Diluvio*).—Uno que al ver un fraile le entra horror, 0'50 (¿No sab aquest desgraciat á qui entra horror á la vista d' un guardia-civil?).—Un primo hermano pobre de Emilio Junoy, 0'25 (Aquest clava una indirecta al seu parent).—Un que voldria menjar sanch y fetje de capellá, 0'25 (¡Quina fieral!).—Un que emigra perque á l' hora de morí no vol veure cap butxí, J. S., 0'25 (Bon vent, noy, que 'ls burros no fan falta enloch).—J. Durbau, adroguer, que tallaría molta cansalada, 0'75 (Donchs mira, noy, á l'esquena dels lliure-pensadors ne trovarás molta).—Dos noyas macas, 0'30 (Alábat, ruch).—Un taberner que may ha batejat lo ví per no ferlo cristiá, 0'75 (Aquest diu una veritat com un temple, perque no deu batejar lo ví, sinó l'aigua de fuxina).—Un que si 'l trevall fos vici no fora may viciós, 0'25 (D'aixó se'n diu gandul).—Un que fa mam, caca y nona, 0'25 (Criatura segura).—Por Agustina doy mi esposa y cien tan estúpidas como ella, J. R., 1 (Més estupidés que la teva no pot tenirla la teva dona).—E. Carreté ¡ojo, Agustina, con la comida!, 0'50 (Aquest té més mala intenció que un toro de Miura).—Una que desea casarse con un libre-pensador, 0'25 (Ja pot esperar assentada).—Un que mentres hi hagi burros anirà á cavali, 0'50 (Aquest ho enten, de segur que viu del *sablazo*).—Un preso que está harto de oír missa en la Garduña, 0'10 (Devía anar dos cops á missa).—Un que desitja tranquilat y bons aliments, 0'25 (Aquest va dret á lo positiu, ¡ah, tranquil!).—Etc., etc., etc.

N' hi ha alguns que ho fan en vers, y aquí van las mostrás del seu númen:

“Republicá del foch de Sarriá,
que encare hi pensa torná.

Una noya que 's diu Layeta
dona mitja pesseta.

Un que per creure á un capellá
mil vituperis va passá.

Tinch quinze anys, jove y trempat,
y encare no soch batejat.

Un que fa adoquins
que trencaría molts tupíns.

Un fill de Sarriá
que no ha anat may á confessá.”

Aquestas bestialitats sols poden insertarse en *El Diluvio*, especie de *retrete* ahont s' hi embrutan els cotxinos, que no tēnen vergonya, ni pudor, ni decencia, puig hi ha desahogos que no 's poden escriure ni ab una careta y que fan tornar roig á un cabo de carrabiners.

Tot sia en honor, gloria y enaltimeut d' aquets nostres governs regeneradors que consenten lo que tal volta no hauría consentit un govern fusionista.

Veritat es que dels hipócritas ensuma-mitras res de bó pot esperarse.

TITELLA.

FILIPICA

AL MEU CONDEIXEBLE «SURSUM CORDA»

Sursum corda del dimontri,
ghont diantre t'has ficat
qu'en mil punts ja t'he buscat
sens qu'en ningún lloch t'encontrí?
L'any passat ¿no 'ns vas prometre
que 'ns farías alguna obra
per mostrá al peu de la lletra
que 'l prometre no fa pobre?
Si aixís es, pots prepararte

pera una horrible palestra
que ab permís del senyor Mestre
comenzo ab aquesta carta.

Vaig á *cantarte la canya*
trayente 'ls drapets al sol
perque sapia qualsevol
la teva conducta estranya.

Tú pel Mestre no 't vols moure
tot lo dia fent campana,
y si cas ell te demana
l'escoltas com qui sent ploure.

Be es vritat qu'en la nostra aula
t'han donat *sobressalient*,
pro tu fas servi 'l talent
per no dir ni una paraula.

Es que 't recordas del dia
que vas veure aquella nena,
y no vols mostrar ta pena
ó no vols dir ta alegría.

Pro, no obstant, tot s'ha sabut
y are aquí ho descubriré,
y enfadante, lograré
que no fassis més lo mut.

Tú, per poguer véuret fora
de la nostra colla noble
vas rodant de poble en poble
no estant may segur ni un' hora.

Si are ignoras lo que 's logra
ab comportament semblant,
ja ho dirás d'aquí endevant
quan sentis grunyí á la sogra.

Ab la raspa que pretens
no 't burlarás dels solters,
puig si vols los seus diners
ja t'ensenyará las dents.

Per avuy ja n'hi haurá prou
y pudé, pudé un pel massa,
puig ya portas la *carbassa*
de la Tresa del Masnou.

¡Sursum! ¡Sursum! mira noy
que si cas nos fas cremar
y t'arribem a trovar
te portarem á Sant Boy.

Per lo tant, veshi ab molt compte,
no fassis més l'animal;
y si ets titella formal
ja 'm contestarás ben prompte.

LO NUNCI DEL CANYET

UN NOU ACTE DE VIRTUT

Hi han cosas, qu' es ben bé un gasto inútil amairlas, perque son d' aquellas que ja 's portan l' oli.

O, per dirho en altres termes, hi han fets, qu' es ben bé temps perdut y trevall en vá comentarlos, perque son d' aquells que, malgrat á ser muts, parlan ab una eloqüencia que sobrepuja á la de totas las paraulas.

Y un d' aquets fets tan eloqüents es el quin esdevingué temps passat en la política espanyola, y del qual volíam ferne avuy esment, ja que no poguerem ferho en las senmanas anterjors.

Tractantse, donchs, d' un fet d' aytal naturalesa, ja no cal dir que l' exposarém breu y sencillament, estalviantnos, tant com podrém, els comentaris.

* * *

Avans de tot convé fer memoria de que la primera de las obras de misericordia corporal, es: donar menjar á qui te fam, y que la segona es: donar veure á qui te set.

Are be: en aquí Espanya teníam á n' als socis de la Unió Conservadora, junt ab tota sa clientela, que temps ha que patían verdadera fam, per no volguer férloshi lloch en Sagasta en la menjadora nacional. Ademés de fam de menjar turró, tenían també 'ls aludits polítichs una set de xuclar diners poch menys que insaciable.

No volém insistir sobre aquest punt, perque ab lo dit ja n' hi ha prou pera compendrer quant trista y

aflictiva era la situació d' aquesta pobre gent, y quant s' acreditaría de tenir una ánima noble, gran y caritativa, y un cor magnánim y sensible, la persona que 's determinés á practicar ab ells las esmentadas obras de misericordia.

* Molt difícil era, no obstant, poguer satisfacer las necessitats de tots, ja per sumar ells una xifra molt considerable, ja també fent tant temps que dejunavan, (molts d' ells, comensant pel Jefe, ja feya un grapat d' anys) era necessari poguer disposar de molt menjá, pera omplir son ventrell, y de molts recursos, pera deixar omplertas sas butxacas.

Res, empró de tot aixó ha sigut obstacle pera que 'ls conservadors haigin trobat una bona persona, gracias á la qual, no sols han pogut treure 'l ventre de mal any, sino qu' ella mateixa, després d' haberlos fet amos de la taula del pressupost nacional, ha posat en sas mans medis y elements pera que puguin donarse vida de primpcps, y puguin repetir alló que diuhen els felissos (ó fartissos) mortals, que 's donan tots els gustos “bcca que vols; cor que desitjas.”

De modo que pels conservadors han passat, com passaren allá en Egipte, 'ls anys de la miseria, y han comensat els de l' abundancia.

Are no tenen fi ni compte las alabanzas qu' aquests afortunats vivents están prodigant á son protector (ó protectora); mes aixó es molt natural, tant perque las lleys d' un *estómach agrahit* aixís ho prescriuhen, com perque lo negre vici de la ingratitude es molt odiós y antipátich.

Per nostra part, ja tenim dit al principi, que no volém fer gayres comentaris sobre aquest assumpto; aixís es qu' únicament dirém que, si 'l fet de que hem parlat no constituheix un acte de *virtut* digne de figurar el costat de las demés *virtuts*, que vingui 'l bisbe *D. Camelo* (que diría en Romero) y qu' ho digui.

Y si l' autoritat de 'n Polavieja no fa prou pes, per esser part interessada, que vinga 'l Cardenal Sancha, assessorat pel Bisbe de Sion, y qu' ho digui ab tota sa autoritat, y qu' ho declari *urbi et orbi*.

LO DEIXEBLE DE MANRESA.

CARTAS DESCLOSAS

De Joan á Pere

IV

Molt senyor meu: No s' esforsi en demostrarme lo que vosté desitja, puig que ja entench ben be lo que vol: la regeneració de baix á dalt; es dir, fer dels ciutadans uns bons catòlics.... y lo demés tot vindrá. ¿No es aixó?

¡Que bonich, si fos fácil! ¿Vosté creu que sí? Donchs ja li dirán de missas; ja li fugirá ab lo temps, aqueixa ceba; á vosté y á tots los que pensan com vosté.

Me sembla que quedan en peu totas, absolutament totas, las rahons que li he dat anteriorment, respecte al assumpto.

* * *

Vosté 'm diu, que, es clar que morigerar lo poble vol dir fer cristians *de conciencia y de sacrifici*, per anar á las eleccions, pro també que, al ser *provocats*, estiguin disposats á anar *allá* ahont vosté y jo y 'ls nostres lectors saben tan be com nosaltres.

¡Y vosté creu molt fácil *fer* un catòlich d' aquesta naturalesa!

¡Com si aixó fos bufar y fer ampollas!

Si jo pogués parlar sens escandalisar á la gent, li demostraría que fer un *catòlich de sacrifici* es més difícil que fer una ratlla blanca ab un carbó.

He sentit á dir que hi había un Sant que deya: “Si jo pogués portar una sola ánima al cel, 'm consideraría ditxós.”

¡Tant poch Sants que corren avuy día!

Pero, vosté 'm diu que no vol ferme l' agravi de

TUPINADAS

exceptuar d'entre 'ls catòlics de *conciencia* y sacrifici als que militem baix la bandera de Don Carlos.

Y, com si no hagués dit res, exclama:
 "Ah, senyor Joan! si 'ls més d' aquests (carlistas) fossin catòlics del temple que haurían d' esser y que hi ha dret á esperar d' ells, tota vegada que se 'ns presentan com una esperansa de regeneració catòlica-social, *otro gallo nos cantara* ja en aquesta hora. La ma del Omnipotent estaria ja ab vostés temps há, y ab son auxili dit está que prosperarían, lluytarían y guanyarían. Y prou d' aixó, que no voldria mortificarlo....."

¡Be, be, senyor Pere! Primer no 'm vol fer cap agravi, ni duptar del catolicisme dels carlistas y després..... m' enjega aquesta carretilla!

¡Si 's descuida una mica, ens diu..... cúl d' olla!
 No, senyor Pere, no m' enfadaré, per aixó; sino que procuraré defensar als carlistas.

Sápiga y entenga, que si no fossin los carlistas, ja no 's cantaría gall ni gallina de cap capellá ni frare; si no fossin los carlistas, no hi hauría sacerdot que s' atrevis á passar per la Rambla de Barcelona. Y aixó es tant cert, que ha de ser un tonto de cap á peus el que ho negui.

Los enemichs mateixos de la Relligió ho diuhen prou: acabadas las boynas, acabats los barrets de teula.

Ara, si 'm diu vosté que hi ha alguna excepció, li concedeixo. Com hi ha alguna excepció entre 'l clero, cosa que suposo no 'm negará vosté.

Val més que no entrém en aquest terreno.
 Y aném seguint.
 Y parlant clar.

Sobre si no prosperém, ni lluytém, ni guanyém, es cosa que cada hù opina com vol.

Vosté creu qu' es perque 'ls més dels carlistas no som catòlics de *conciencia* y de *sacrifici*.

Un periódich sectari de Barcelona, diu que "los carlistas han de convencerse de que no triunfarán nunca, pues los Obispos están del todo adictos á las instituciones y á los gobiernos que padecemos."

Es clar que no hi ha que fer gran cas de certs periódichs: pero, vamos, es una opinió com un altre.

Un altre periódich deya també la senmana passada: "Mientras 'ls *bolits* (capellans) cobrin ab puntualitat, dejunarán els carlistas."

Altre opinió, com vosté veu.
 Y are ve la meva, exposada ab tota sinceritat.

Yo crech que prosperém, que lluytarém..... y si Deu ho vol, guanyarém.

Lo que hi há, sí, es que alguns, més interesats que ningú, ens fan la contra tan com poden.

O per por de que no guanyém y 's derrami sanch en va ó per atrapar més alta dignitat de la que gosan.

Y si lo primer, en el terreno prudent y mesurat deurían ajudar als que, sens la pretenssió de passar per models de catòlics, be ho son més que 'ls demés partits.

Si lo según..... vosté jutji:

Jo li diré, senyor Pere, que aquí á Barcelona, las societats catòlicas, morals, de beneficencia y demés de carácter relligiós, están compostas en sa inmensa majoria, de elements carlistas.

Suposo que á tot arreu passarà lo mateix.

Y sápiga, una y mil voltas, que totas las societats de carácter relligiós que s' han creat á Barcelona prescindint del element carlista, qu' es el que ompla las iglesias, han anat per terra, *con ó sin* l' apoyo del senyor Bisbe, *con ó sin* l' apoyo de las grans bossas.

Aixó es veritat.

Y la veritat no ofen á ningú, senyor Pere.

Jo aymo á Don Carlos, pero, contra lo que vosté 'm diu, aymo més encare al Programa.

Vull molt al Abanderado.

Pero, vull més que tot á la Bandera.

Son affm. S. S. q. b. s. m.

JOAN.

No puch ferhi més, ni que 'm matessin ne podría dir eleccions.

Será manía, ó lo que vulguin, pero no acostumo usar cap paraula, sens mirar avans son origen ó etimologia.

Eleccions, segons diu lo Diccioniari, significa l' acció de que, una Societat ó grupo, esculleix á una persona per prestar una comissió, encarrech, etc., etc.

No habém de fer mes que, mirá las eleccions políticas, y veurém que s' está trepitjant lo diccioniari de mala manera; ja que en ellas se fan cosas estupendas; tot, menos elegir á ningú.

Per ser diputat, es suficient qu' un se proposi serho, contant desde luego en una gran bossa ó be un bon pamet de cara.

Vostés, potsé no 'm voldrían creure, pero soch diputat, sí, senyors ja ho he dit. Ara no s'alarmin, 'ls adverteixo que no tinch cap diner. En quant á guapo, ja varia la cosa; tinch d' estar sumament agraht á la naturalesa, per lo fisich que m' ha donat. No creguin qu' es pressumpció, parlo ab nom de totas las noyas del meu barri.

Pues, sí, senyors, agafo la maleta, y á Madrit falta gent. Un cop allí, ab aquella cayguda d' ulls que Deu m' ha donat, comenso á tirar *suetazos* á la filla ó neboda d' algún de l' olla, y si ella *agafa* una mica, ja puch cantar victoria; tinch l' acta segura.

Lo futur sogre ó Tío, m' encasilla per qualsevol districte, (aixó es lo de menos), lo mateix es per Barrafuerte que per Tupinat, ja que al fi y al cap es raro lo diputat que coneix á son districte. Plancha més ó menos, al Congrés no li ve d' aquí. ¡Se 'n sentan tantas de atrocitats!

Per cert que aquí ve al *pelo*, un cuento ó anécdota. Estich en dupte.

En la visita primera y única, que un diputat va fer al seu *departament*, 's va enterar que allí no sabían lo qu' era una Inclusa. Ab lo que va veure un dato per parlar en lo Congrés de la moralitat dels seus representats.

Y, en efecte, digué en una Sessió.

—Perque veigin la moralitat que regna en lo poble que m' honrá ab sos vots, ningú sab lo qu' es una Inclusa.

—Sí, senyors,—respongué un altre,—m' adhereixo, ab lo manifestat per lo diputat B., es molt cert, ningú sab lo qu' es una Inclusa, perque tots los fills naturals son..... llensats al riu.

Hi ha diputat, que pobret, fa llástima, en sa vida se 'n ha vist de més frescas.

Conech jo lo Conde de Vall de Marlot, que ha estat diputat, per un capricho de la seva dona.

—Mira, Pepe,—li diu ella,—¿Sabs que hi penssat? que podrías ser diputat.

—Y ara, vaya uns capritjos, ¿de qué vols que 'm vingui?

—Ja veurás, deixat de cosas, vesteix molt, aixó de ser *diputada*.

—¡Pro com vols que 'm presenti al Congrés, sense tenir oratoria!

—Ja ho sé, 'm consta. Con tal que sápigas dir sí ó no, es lo suficient. De lo demés m' en encarrego jo.

Y efectivament, lo pobre, lo varem veure diputat, després d' haver derrotat la mar de diners.

¡Quánts com éll n' hi ha, que serían excelents pares dels seus fills, y deixant abandonats á aquests per ser Pares de la Patria. ¡Oh! excelencia de las Tupinadas!

TRENCA-CETRILLS.

LA CAMBRA ABANDONADA

Á MA SEMPRE BENVOLGUDA GERMANA
 MARÍA DE LA ASSUMPCIÓ BELETA

Rossinyolet joganer;
 ¿qué hi cercas al finestral
 de la abandonada cambra?
 ¿qué hi cercas allí tant alt?....

¿Per qué arrant de sa finestra
 pe 'l matí aixecas lo vol
 y cantas ple de tendresa,
 refflayre rossinyol?....

¿Cercas ¡ay! d' aquella nena
 que ahir tant t' idolatraba
 de sos amorosos llabis
 los petons que sempre 't daba?

¿Cercas lo niu d' amoretos
 hont s' ha gronxat ton bressol?
 ¿Es tal volta per l' aymía
 aqueix ton gran desconsol?

No la busques, no la busques,
 puja á dalt del campanar,
 gira tos ulls vers la plana
 y en un recó del fossar,

veurás un muntet de terra
 ab un lliri y una rosa;
 de la hermosa, á n' allí dintre
 lo seu cadavre reposa.....

Més si tant buscas la nena,
 la nena d' hermosa faç,
 vers lo Cel emprén volada
 y allá dalt la trovarás.

SANTIAGO BELETA.

Hi ha un desconeixement tan gran de las cosas y dels homes polítichs d'Espanya, sobretot al extranger, que moltes vegadas un no pot menos de riure.

Prova d'aixó son las barbaritats que inserta en la per molts conceptes recomenable revista *El Catholicum* son corresponsal, auténtich ó fingit, de la vila del Os y dels sigrons, M. Ortega. Aquesta excelent revista surt á Roma.

Entre altres disbarats, com es lo dir que "gracias á la táctica y diplomacia del Sant Pare s'han perdut las Filipinas, evitantse aixís una guerra desastrosa ab aquell país,, se llegeix lo següent:

"No hay mal, aunque grave, que para bien no venga; como lo demuestra el hecho de nuestra última guerra... Mas todo, gracias á Dios, ha pasado; y días de calma parecen anunciarse también para España, en que especialmente aparecerá en el horizonte político aquel gobierno sensato y sábiamente conservador que se columbra por el acuerdo Polavieja-Silvela,."

Apart lo macarrónich del dictat, aixó es una roda de molí ab que pretenen fernos combregar.

Jo creya que no més ensarronavan als xinos; pero are veig que als espanyols se 'ls tracta de la mateixa manera.

No volém pas dir que á Roma hi hagi el premeditat propósit d'enganyarnos, pero, ab tot, implica que á aquesta revista hi colobra un madrileny, que, si no viu al palau d'Orient... mereix viurehi.

Si aquesta revista té en altres nacions corresponsals tan embusteros com el de Madrit, ja cal que 's desi.

Per més que li desitjém vida llarga.

Segons se diu, allí ahont las eleccions han sigut més empenyadas, es ahont lluytavan un candidat polaviejista y un de silvelista.

Aixó demostra la *armonía matrimonial* que regna entre don Paco y don Camilo.

No 'n tenen prou dels nyich-y-nyachs de casa, que las respectivas parentelas se las mesuran á *tiro limpio*, com á Tortosa.

Aquí á Barcelona, lo dimecres no se sabia encare 'l verdader resultat de las eleccions.

Prova patent de que la *tupinada* va ser laboriosa.

¿Qué me'n diu d'aixó aquell célebre personatge que tot ho esperava de las eleccions?

—Hola, Gutiérrez, ¿cuántas veces has votat?

—Chico, hay votat veinte veces, pero, de blanca, ni una.

—¡Ya te dije que esos candidatos eran uns tronats!

—¿Diu que 'l teu senyoret va per diputat?

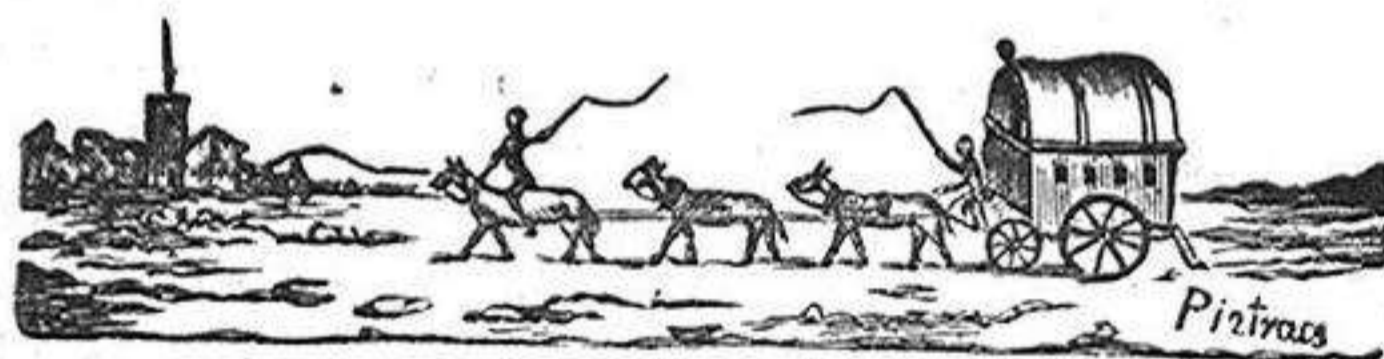
—Ay filla, no m' en parlis, á casa hi ha un infern. Figúrat qu'el senyoret s' ha *empenyat* las joyas de la senyoreta, y ara resulta qu' ha perdut bous y esquellas.....

—Noy, lo vi de las elecciones es pitjor que 'l del Ninot.

—Y donchs, ¿que 't pensas que no mes saben de falsificar actas?

J. J. J. J.

CARTAS DE FORA

Vilanova y Geltrú, 14 de abril de 1899.

Ja de nou lo saludo, senyor Titas desitjant que 's conservi per molts anys, y accepti mas lleals semi-visitas premiant ab son afecte 'ls meus afany.

Siguent com soch *aucell* molt be volejo; y si volant hem fico á tot arreu, als folls galifardeus jo picotejo, y exalto la virtut com dó de Deu.

Mon lema es ¡llealtat acrisolada! ¡fora ja hipocresías! ¡fora farsas! ¡que sia la virtut sempre enlairada, y al abism del avern totas las *garsast*!

¿No es *garsa* de las grossas el subjecte que se 'l coneix tan sols per pessetero, y que cap del seus actes es perfecte mirantsel ja tothom per pastelero?

¿Será digne de apreci, aquell.... dimoni que no 's desvetlla may pel be del poble, y aquell altre, que mana fer muixoni al sentir com alaban al Rey noble?

Y per últim, ¿aquell que negocia ab los bens de l' Iglesia, no es malvat?... ¿y el cristiá que á la Verge desprecia pot ser un bon católich? ¿Pot sé honrat?...

Aquí té, senyor Mestre, un bon retrato d' un gros galifardeu qu' aquí sufrim, y que, com que s' assembla a un *gos xato* d' aquells que fan tant mal, tots l' aburrim.

Diu sempre y á tot hora, 'l molt pavana, que dels vilanovins se 'n fum molt be; mes, lo que fa es fens perdre el tarambana la tranquilítat de l' ánima; la fe.

Si á vosté greu no sab, mon aymat Mestre, voldria dirigirme á aquest *senyó*, y ab eloqüencia pícara y fins destre *esplanarli* ab bon brillo tot aixó:

«He pensat un petit avis donarli pel seu be, sens qu' ho sentin els mortals, y ab grant *delicadesa*, fins pregarli que no fregui may més 'ls ori....»

¿No veu que per vosté no es prou decoro y es una feyna que no fa gens fi? que 'ls fregui la *minyona*, qu' es bon lloro; cregui sempre, al

AUCELL VILANOVÍ.

Mataró, 11 de abril de 1899.

Señor Director de lo Setmanari LO MESTRE TITAS: Encare que gens intelligent en la música, simplement com aficionat' vinch á manifestarli l' éxit que tingué l' Orfeó Catalá, tant en la missa que cantá en la Parroquia de Santa María, com en la vetllada que 's celebrá en lo Teatro Euterpe, baix la direcció de tant renombrat y benvolgut mestre en Lluís Millet.

Fou per Mataró lo diumenge antepassat, un verdader día de festa major. A las 9 y mitja arribá l' Orfeó.

A l' estació hi había un numerós públich ansiós de saludarlo y dos coros d' eixa ciutat, junt ab los seus respectius pendons, desitjant acompanyarlos. Al arribar á la Casa de la Ciutat, cantaren en mitj d' una inmensa multitud, una preciosa cançó, essentne molt aplaudits. Inmediatament 's dirigiren á l' Iglesia que, propiament dit, estava plena com un ou; may la Ciutat de Mataró había vist tanta gent dintre l' Iglesia. Cantaren la missa d' en Palestrina «del Papa Marcelo» ab las tres seccions.

Tant la missa, com lo gradual y dos motetes que cantaren, un dels quals era tot á boca tancada, resultaren d' una manera que no hi cap crítica. Jamay á Mataró se l' hi esborrará de la memoria lo día 9 de abril de 1899, en que per primera vegada (y crech no será l' última) tingué la ditxa de saborejar, y al mateix temps de admirar, al immortal Orfeó Catalá

Respecte á la vetllada de la tarde, dech dirli que tots los números, sens excepció, foren enérgicament aplaudits. No m' entretinch en clasificar cada número, que componia el programa, perque ompliria tot lo setmanari, no obstant crech convenient dirli que á totes les pessas que 's cantaren, compostas per Millet, á cada una d' ellas se cridá: «Gloria y Visca al Autor». Al arribar á la pesa ¡Oh *quín bon eco!* per Rolland de Lassus, no pogué menos lo senyor Millet, per acallar los aplausos, que ferla repetir. Tingueren també que repetir las pessas següents: *Aucellada*, per Jonnequin; *Lo cant dels aucells*, per Millet; *Los xiquets de Valls*, per Clavé. En aquesta última pesa, com qu' es un poch llarga, no la repetiren, sino que 'n cantaren una que no formaba part del programa, la que fou també molt aplaudida. Quan acabaren de cantar las pessas: *Cançó de Maig*, per Borrás de Palau, fou l' autor cridat en escena, en pro no se 'l va pogué felicitar per no assistir á la festa. A la cançó *La Bandera Catalana*, per García Robles, fou també l' autor cridat en escena y saludat ell y lo senyor Millet per una gran salva d' aplausos. Las pessas *La Verge bressant* y *Peccatem me quotidie*, de Cessar Franch y de Palestrina agradaren moltíssim.

Lo públich, que per cert era numerosíssim, no obstant d' esser molt gran lo teatro, en proba d' aixó que molta gent per no capigué á dintre, estava al pati de dit teatro estant entusiasmats y volent dar una proba de respecte y apreci als orfeonistas y al autor de la cançó: *Los Segadors*, de Millet, tothom s' aixecá y en peu l' escoltarem, sentne al final, tant lo Director com los demés Mestres y tots los orfeonistas, estrepitosament aplaudits y no faltá qui cridá una visca á nostra aymada Catalunya, com també al Orfeó Catalá, sent unánimament contestat per la inmensa multitud.

No puch acabar la present, sens donar de tot cor la més entusiasta enhorabona al senyor Director, als demés Mestres y á tots los orfeonistas que tant bona impresió deixaren á Mataró. Deu fassi que á no tardar gaire poguém altre volta tenir un día com lo diumenge. ¡Quín llástima qu' aquell día ne s' hagués tornat sigle! Disposi de son affm. y S. S.

J. M. G.

Solsona, 17 de abril de 1899.

Sr. Director de LO MESTRE TITAS:

Molt estimat senyor Mestre: Avuy pretinch ocasionarli una petita molestia, que en cas de no considerarla pesada, la suportará insertant la present.

Sí, senyor Mestre, per aquí la regeneració s' ha emprés com vosté desitja, de dalt á baix, la proba nos la donaren en las passadas elecciones com efecte sens dupte de la circular que á sas diocesans publicá el senyor Bisbe de Vich, puig vegerem al candidat polaviejista senyor Valls, acompanyat del Secretari de nostre digníssim senyor Bisbe y altres capellans com si fossin veritables agents electorals. Els que aymém 'ls principis y la conseqüencia, la serietat y fins lo que la recta conciencia ens mana, trobarem més que incorrecte, vituperable, lo procedir d' aquells bons senyors. Los tres candidats que 's presentaren, eran los senyors Maluquer, que durant tres elecciones consecutivas nos ha representat, trevallant molt per las necessitats del Districte; lo senyor Valls y Palá, fabricant opulent al que trobantse recurrent el districte, se li morí á Barcelona el sogre y no aná al enterro y el tercer lo senyor Llobet. El primer es católich y fusionista; lo segón, católich y polaviejista; y 'l tercer, católich, (antes carlí), y avuy silvelista. Tots tres lliberals, ¡ja valia la pena que nos donessin tal exemple! La preferencia per lo senyor Valls, l' experimentava un xicot molt trempat d' aquesta ciutat ab la següent repentina cuartilla:

Si tots tres son bons católichs y tots tres son lliberals amunt y crits noys *solsónichs* votém al que té més rals.

De veras sentim que 's dongui lloch á sátiras com l' indicada, que no pugan refutar-se.

De vosté senyor Mestre humil deixeble.

SOLSONÍ.

CORRESPONDENCIA

Lo deixeble de Manresa; deixis veure més sovintet, que ja sab que se l' estima de veras.—Un fill d' Olot, si 'm permet suprimir lo d' aquell periódich, anirá ab molt gust.—J. R. y T. Vich, no pot anar perque ja ha sigut publicada, encare que no igual, en *Lo Teatro Católich*.—Enamurat, Vich. Crech de veras lo que vosté 'm diu; vinga la firma, ab alguna de coneguda de casa.

Biblioteca de LO MESTRE TITAS

	Ptas.
<i>El hombre que se necesita</i> , per M. C. y S.	1
<i>Políticos.... en cuadrilla</i> , per Ortiz de Zarate.	0'50
<i>Llana y Manxiulas</i> , per lo Dr. Lluquet.	1
<i>Oleografia de Don Carlos</i> , á 16 tintas.	3'50
<i>Retrato de Don Jaime</i> , el cent.	7
<i>Salat, Picant y Cohen</i> , per Joan Martí Trenchs	1

Se serveixen desde nostra administració remetent l' import, més 0'30 de peseta per certificat y franquetx.

Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.